

TRISH DOLLER

În derivă

Traducere din limba engleză și note
ANDREEA FLORESCU

LITERA
București

Anna,

Există un soi de fericire stranie atunci când știi că viața ți-e aproape de sfârșit, când decizia de a-i pune capăt devine o hotărâre fermă. Posibil să fie adrenalină. Posibil să fie ușurare. Dacă m-aș fi simțit mereu așa, aș fi putut să mă urc pe munți și să alerg la maratoane. Acum, însă, e suficient cât să vreau să termin cu asta.

Ar fi trebuit să te las în pace în acea primă noapte la bar. Dacă aș fi făcut-o, acum n-ai mai fi citit scrisoarea asta. Ți-ai fi plimbat câinele sau te-ai fi uitat la televizor cu iubitul tău. Nu meritai să fii târâtă în rahatul meu și în nici un caz nu meriți durerea pe care sunt pe punctul să ți-o pricinuiesc. Nu e vina ta. Timp de doi ani, ai fost singurul motiv pentru care am trăit. Îmi doresc să fi putut să-ți ofer o eternitate. Ești puternică și curajoasă, iar într-o bună zi o să fii din nou bine. Te vei îndrăgosti și deja îl urăsc pentru că o să fie un bărbat mai bun. Într-o bună zi, vei fi din nou fericită. Te iubesc, Anna! Îmi pare rău!

Ben

Zece luni și șase zile (1)

Dispar din viața mea într-o marți, cu două zile înainte de Ziua Recunoștinței.

Cei care își fac cumpărăturile pe ultima sută de metri golesc rafturile cu mixuri pentru prăjituri și plăcintă cu dovleac, în vreme ce eu îmi umplu coșul cu tot ce aş putea avea nevoie. (Fasole uscată. Legume la conservă. Orez.) Înaintez prin magazine ca o disperată care a întârziat să-și facă proviziile pentru Apocalipsă. (Lapte la cutie. Lămâi. Lanternă de rezervă.) Mă grăbesc așa ca să nu-mi pierd controlul. (Mere. Hârtie igienică. Vin roșu.) Încerc să nu mă gândesc la plecare. (Varză. Cărți de joc. Sticle de apă.) Sau la ce aş putea lăsa în urmă.

Mama mă sună în timp ce mă chinui să-mi pun sacoșele pe bancheta din spate a Subarului meu, acum foarte încărcat. Nu i-am spus că n-o să vin acasă de Ziua Recunoștinței, iar ea nu e pregătită să audă că plec din oraș. Nu după ce abia dacă am ieșit din casă în ultimul an. O să-mi pună întrebări, iar eu nu am răspunsuri, așa că las apelul să intre în mesageria vocală.

Când ajung la doc, Alberg este exact acolo unde ar trebui să fie, cu carena lucioasă, vopsită bleumarin, și cu cadrul pupei liber, așteptând să primească un nume. Preț de o clipă, mă aștept ca Ben să-și scoată capul prin tambuchi. Mă aștept să-i văd rânjetul obraznic și să-i aud entuziasmul din voce când îmi spune că a sosit

ziua. Însă tambuchiul e încuiat cu lacăt, iar puntea e acoperită de găinaț – o altă parte a vieții mele pe care am neglijat-o.

Cu zece luni și șase zile în urmă, Ben a înghițit o cutie de Paxil, medicament prescris de doctor, împreună cu niște tequila ieftină, ce se afla sub chiuvetă. Habar n-am de ce. Deja murise când am ajuns acasă de la muncă și l-am găsit întins pe podeaua din bucătărie. În biletul de adio, scrisese că eu fusesem motivul pentru care trăise. Atunci de ce nu am fost suficientă?

Am inspirat adânc, umplându-mi plămâni. Și am expirat încet. Am pășit pe barcă și am descuiat tambuchiul. Aerul e închis și încins, miroase a ceară de lemn, a pânze noi și puțin a motorină. Nu am mai fost la bord de când a murit Ben. Păianjenii și-au țesut case în colțurile cabinei și un strat de praf s-a așternut pe toate suprafețele, însă schimbările îmi taie respirația. Lemnăria din interior este lăcuită și lucioasă. Fețele de pernă urâte, dintr-un material ecosez, maroniu, au fost înlocuite cu o tapițerie roșie, cu model de inspirație peruviană. Iar deasupra peretelui din față stă atârnat un semn înrămat pe care scrie TE IUBESC.

– De ce toată munca asta pentru o călătorie pe care nu o s-o fac? zic cu voce tare, însă nu este decât încă o întrebare fără răspuns.

Îmi șterg ochii de mâneca tricoului. Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat este că sinuciderea nu frânge inima cuiva doar o singură dată.

Îmi ia tot restul dimineții să curăț barca, să-mi descarc bagajele din mașină și să aranjez totul. Urmele lui Ben sunt peste tot: o tigaie agățată în spatele unui dulap, un bax de șase Heineken expirate în carlingă, o vestă de salvare mucegăită îndesată în congelator. Arunc toate aceste lucruri la gunoi, dar chiar și cu planta mea atârnoare suspendată de balustradă și cu cărțile mele aliniate pe un raft, barca îi aparține lui Ben. El a ales-o. El s-a ocupat de renovări. El a planificat ruta. El a fixat data de plecare. Prezența mea pare un strat la fel de vremelnice precum cel de praf.

Ultimele lucruri din portbagaj sunt o cutie de pantofi plină cu poze făcute cu Polaroidul lui Ben, o floare uscată de hibiscus de la prima noastră întâlnire, câteva scrisori de dragoste obraznice

și biletul de adio. Scot o singură fotografie – cea cu mine și Ben la farul din Hillsboro, făcută cu o săptămână înainte să moară – și pun cutia în sertarul de jos al stației de navigare. Lipsec fotografia cu scotch pe peretele cabinei în V, chiar deasupra pernei mele.

E timpul să plec.

Planul meu era să-mi petrec toată ziua în pat – același de la moartea lui Ben încoace –, însă m-am trezit speriată de urlatul unei alarme. Notificarea de pe telefonul meu anunța: A VENIT ZIUA, ANNA! MERGEM ÎN LARG! Ben programase evenimentul în calendarul meu cu mai bine de trei ani în urmă – în ziua în care îmi arătase barca și îmi ceruse să navighez cu el în jurul lumii – lucru de care eu uitasem. Am plâns până au început să mă usture ochii, pentru că nu mai era vorba de nici un „noi“, iar eu uitasem cum să fiu doar „eu“, fără Ben. Apoi m-am dat jos din pat și am început să împachetez.

Nu mai navigasem niciodată fără Ben. Nu știam terminologia corectă – *este o frânghie, Anna, nu o parâma* – și aș fi avut noroc dacă ajungeam până la capătul râului. Dar mi-e mai puțin frică de ce s-ar putea întâmpla cu mine navigând de una singură în Marea Caraibilor decât de ce s-ar putea întâmpla cu mine dacă aș rămâne acasă.

În timp ce dezleg frânghiile de ancorare, mă sună șeful, probabil întrebându-se dacă mă duc la lucru, însă nu răspund. O să-și dea el singur seama de cum stau lucrurile într-o zi sau două.

Cer prin Stație să se ridice podul de la Andrews Avenue ca să pot trece, apoi mă îndepărtez încet de doc. Motorul huruie și puflăie după luni de tăcere. În timp ce mențin cursul bărcii pe sub cele două arcuri deschise ale podului, curentul mă trage în aval. După ce trec, las în urmă o barcă mare de pescuit sportiv. Un tip îmbrăcat într-o cămașă de pescuit turcoaz îmi face cu mâna din spatele punții. Nu pare cu mult mai în vârstă decât mine și arată bine, relaxat și ars de soare. Îi răspund la salut.

Trec cu viteză pe lângă zgârie-nori, iahturi mari, albe și elegante și pe lângă o rețea de canale mărginite de vile atât de mari, încât casa mamei abia dacă ar umple un etaj. Mama nu a fost niciodată

Respectiv genul care să viseze la vile, iar patru oameni care locuiesc într-o casă cu două dormitoare e mai mult decât suficient. Mama spune că îi place să-și aibă fetele sub același acoperiș, însă nu mi-am închipuit vreodată să mă întorc înapoi acasă. Viața mea trebuia să fie alături de Ben.

Râul se lățește, curbându-se înspre digul Seventeenth Street, iar eu trebuie să aștept după programarea de traversare pe sub pod. Ben era întotdeauna cel care manevra barca în timp ce așteptam, așa că virez strâns, în cercuri mici – temându-mă să nu intru într-o altă barcă ce așteaptă și ea –, până când mașinile se opresc, iar arcurile podului încep să se ridice.

În portul Everglades, vasele de croazieră sunt aliniate de-a lungul docurilor, cu punți suprapuse asemenea unui tort de nuntă. În timp ce pătrund în Atlantic, navele de marfă care au ca destinație porturi din întreaga lume scot aburi. Alberg pare mic și neînsemnat în timp ce trec printre ele, iar eu mă gândesc să continui în siguranță spre sud pe Canalul Intracostier, în loc să mă aventurez în largul oceanului. Însă ruta de pe harta lui Ben mă duce înspre golful Biscaya înainte de a traversa arhipelagul Bimini. Așa că asta mă pregătesc să fac.

Am încercat să anticipez de ce aș fi putut avea nevoie pentru drum. Trec repede în revistă în timp ce aplic un strat proaspăt de cremă cu protecție solară. Apă. Crăntănele. Pălăria de cowboy jerpelită a lui Ben pe care mi-am pus-o pe cap să-mi țină umbră. Doze de cola. Stația radio portabilă. Geanta de voiaj în carlinga cea mai apropiată, împreună cu vesta de salvare și hamul. Mobilul.

Ar trebui să ies curând din aria de acoperire, așa că îmi sun, în sfârșit, mama.

– Am vrut să te anunț că am luat barca lui Ben și o să fiu în larg o vreme.

– În larg? repetă ea, pufnind pe nas. Anna, scumpo, ce Dumnezeu tot îndrugi acolo? Ziua Recunoștinței e peste două zile! M-am pregătit pentru cină.

– Astăzi e ziua în care eu și Ben am fi pornit în călătoria noastră în jurul lumii, am explicat eu. Nu... nu pot sta în Fort Lauderdale nici o zi în plus. Mă doare prea tare.

Ea rămâne tăcută atât de mult timp, încât am impresia că am pierdut semnalul.

– Mamă?

– *Das ist* o nebulie, Anna! O nebulie.

Mama locuiește în Statele Unite dinainte ca eu și Rachel să ne fi născut, însă tot mai scapă câte un cuvânt în germană când vorbește, mai ales atunci când e stresată.

– Nu ar trebui să pleci în larg într-o barcă cu care nu ai nici o treabă să încerci să faci așa ceva! Trebuie să te întorci acasă *und* să ceri ajutorul.

Asta nu e prima oară când vorbim despre mine și despre a cere ajutor unui profesionist, doar că nu am nevoie de un psiholog să-mi spună că eu sunt singura care decide cât vreau să sufăr și că nu e treaba mea să-i fac pe oameni să nu se simtă prost în preajma mea. *Nu* sunt pregătită să merg mai departe. *Nu* sunt pe piață, în căutarea unui nou suflet pereche. Și *pe bune* c-am obosit să împart dormitorul cu sora mea și un copil de doi ani.

– Mai vorbim când ajung în Bahamas.

În spatele meu, un transportator albastru-deschis încârcat ochi cu containere a micșorat distanța dintre noi.

– Trebuie să plec, mamă, dar sunt bine. Serios. Te sun din Bimini. *Ich liebe dich*.

Îmi strecor telefonul în buzunarul pantalonilor scurți. În timp ce mă apropiu de marginea canalului de lângă dig, îl simt vibrând de la apeluri. Probabil că mama mă sună înapoi să-mi bage mințile în cap și suspectez că telefonul o să-mi bâzâie întruna pe silențios până când voi pierde semnalul. Dar nu-mi pot face griji pentru asta când o navă uriașă vine înspre mine.

Transportorul se hurducăie înainte, pescărușii se învârt pe deasupra și se bat pe peștele stârnit la suprafață în urma lui. Bărcile de pescuit au trecut în grabă pe lângă mine. La fel și alte ambarcațiuni. Atlanticul se întinde la orizont. Apa e lină, aerul ușor.

E o zi perfectă pentru fugit de-acasă.

La vreo jumătate de milă în larg, întorc barca în direcția vântului și opresc motorul. Vela mare se ridică destul de ușor și flutură

Respectând când prinde briza, însă nu sunt în totalitate sigură că s-a înălțat bine de-a lungul catargului. Chiar și după ce am desfăcut trinca și am ajustat pânzele, tot nu știu dacă am făcut totul corect. Dar barca înaintează în direcția dorită. Nu e pericol să intre în vreun alt vas. Nu e nimic stricat. Opresc motorul, mă declar victorioasă și mă reazem de o pernă pentru călătoria de șase ore până la Miami.

Apele acestea nu-mi sunt în totalitate necunoscute. Eu și Ben am fost o dată până la Miami, ancorând peste noapte în fostul golf al marinei militare. Altădată am petrecut weekendul în Parcul Național Biscaya. Drumul până la Bahamas urma să fie testul nostru pentru a vedea dacă puteam trăi pe termen lung pe o barcă de unsprezece metri. Părea mare, asta până când m-am urcat prima oară la bordul ei. Atunci mi s-a părut ca o casă mică plutitoare. Am fi reușit eu și Ben să trăim unul lângă altul? Era relația noastră menită să dureze? Faptul că nu pot ști mi-a împietrit inima, îmi provoacă o durere constantă care, în astfel de momente, pulsează, întrebându-mă oare cum ar fi arătat viitorul nostru împreună?

Un afașin sparge suprafața apei de lângă barcă și mă scoate din noianul gândurilor. Nu-mi pot stăpâni un zâmbet, amintindu-mi de o discuție pe care am avut-o despre delfini. Ben i-a numit violatori și ucigași.

- Nu te lăsa păcălită de zâmbetul lor și de pălăvrăgeala fericită. Sunt niște ticăloși!

- Animalele nu trăiesc după un cod moral cum fac oamenii, am contraccarat eu. Deci poate ar trebui să fii mai indignat de adevăratul viol, nu de ce fac delfinii. Oamenii sunt adevărații ticăloși aici.

El m-a privit lung o vreme, după care mi-a aruncat un zâmbet ce mi-a înmuiat genunchii.

- Doamne, Anna, cât de al naibii de norocos sunt că ești a mea!

Un al doilea delfin i se alătură primului și îi taie calea în fața bărcii. Se iau la întrecere cu cei nouă kilometri pe oră. Sar afară din apă, se dau mari unul în fața celuilalt, iar eu simt de parcă însuși Ben mi i-a trimis. Ceea ce e ridicol, însă tot îi urmăresc cu privirea până când se îndepărtează.

- Trebuia să stai cu mine.

Cuvintele îmi sunt purtate departe de briză.

- De ce-ai plecat unde eu nu te pot urma?

Nu sunt sigură dacă vorbesc cu delfinii sau cu Ben. Oricum ar fi, nu primesc nici un răspuns.

Apusul lasă loc întunericului când eu ajung cu Alberg într-un port din Miami Beach. Ben încercuise No Name Harbour ca oprire peste noapte, doar că eu n-am mai lăsat niciodată ancora de una singură și cu atât mai puțin pe întuneric. În schimb, trag barca ușor la mal, recunoscătoare că nu e nimeni prin preajmă să vadă cât de nepricepută sunt la andocare și la făcut noduri.

Cu unul dintre maiourile lui Ben pe mine, mă strecor în patul de la provă și deschid tambuchiul de deasupra lui. În timp ce încerc să văd stelele prin poluarea luminoasă din Miami, îmi aduc aminte de ultima oară când eu și Ben am dormit pe barcă, una dintre ultimele dați când am făcut dragoste. Nu sexul îmi lipsește cel mai mult, dar îmi lipsește și asta. Înainte de Ben, habar nu aveam că singurătatea poate să doară în atâtea părți ale corpului.

Acum mi-l imaginez întins lângă mine. Căldura mâinilor lui pe pielea mea goală. Atingerea gurii lui pe a mea. Doar că, pe cât încerc să mi-l închipui mai aproape, pe atât pare mai departe.

Înțepenită (2)

Soarele dimineții îmi mângâie pleoapele, iar eu mă trezesc brusc. Îmi dau seama că am dormit prea mult.

– Rahat!

Mă dau jos din pat și sar prin cabină, trăgând din mers pe mine o pereche de pantaloni scurți de blugi. Planul era să plec din Miami înainte de răsărit, așa încât să ajung la Bimini cât încă mai era lumină.

– Rahat. Rahat. *Rahat!*

Mă spăl repede pe dinți și mă pieptăn, apoi mă duc la Oficiul Portuar, unde plătesc o sumă exorbitantă pentru ceea ce ar fi trebuit să fie ultima mea noapte bună de somn. Simt presiunea de a fi rămas în urmă cu programul, așa că mă grăbesc să mă întorc pe barcă. Dezleg parâmele și aproape că mă ciocnesc de un vas lung de douăzeci de metri în timp ce ies din doc.

– Ai noroc că nu mi-ai lovit barca, spune bărbatul de pe puntea din spate.

Ochii îi sunt ascunși în spatele unor ochelari de soare, însă buzele sunt strânse într-o grimasă.

– Crede-mă, știu, zic eu, cu fața arzând de rușine.

Traversez în viteză Canalul Government Cut. Las în urmă vase de croazieră și feriboturi și ies în ocean, unde ridic velele și îndrept barca înspre locul marcat de Ben pe hartă.

Dacă aș fi pornit la drum cu o barcă cu motor, aș fi ajuns deja în Bimini. Acum aș fi fost întinsă pe plajă, aș fi mers la cumpărături prin magazinele locale sau aș fi sorbit dintr-un cocktail la un bar de pe chei. Aș fi trecut drept prin Curentul Golfului și aș fi ajuns cu vreo două ore mai târziu. Însă mersul cu un velier până la Bimini este treabă de o zi întreagă.

Eu și Ben obișnuiam să facem cu rândul la cârmă, însă, fără el, nu mă simt confortabil să plec. Nu pot să cobor în cabină la umbră. Nici măcar la toaletă. Nu pot citi. Iar pasajul dintre Florida și Bahamas este o rută aglomerată de vase petroliere și de marfă care se îndreaptă spre nord, spre porturile din Statele Unite și Europa, ori spre sud, spre Canalul Panama.

Vântul este prea slab. Alberg abia prinde șapte kilometri la oră. Mă chinui să rămân în alertă, în vreme ce soarele se mișcă pe cer. Mă trezesc speriată și observ că am deviat de la curs și că pânzele sunt împotriva vântului. Disperată, îmi torn niște apă pe maiou, însă nu e suficient de rece cât să mă răcorească. Beau o cola caldută, sperând să mă energizeze cafeina. Îmi alcătuiesc un playlist cu cele mai zgomotoase piese punk pe care le găsesc și cânt din toți rărunchii. Orice ca să rămân trează atunci când sistemul meu supraîncălzit dă să se oprească.

Următoarea dată când mă trezesc este când sunt stropită de un cargobot care trece la vreo zece metri de barcă, cu carena ridicată ca un uriaș zid de oțel. E atât de aproape, încât pot vedea un matelot urmărindu-mă cu privirea de la pupa. Alberg se clatină ușor în urma lui. Nu știu dacă m-a văzut căpitanul. Dacă a sunat hornul, eu nu l-am auzit. Inima îmi bubuie în piept și întreg corpul îmi tremură atunci când aduc barca înapoi pe cursul ei.

Nu ar trebui să pleci în larg într-o barcă cu care nu ai nici o treabă să încerci să faci așa ceva.

Teama și rușinea încep să clocotească în mine, în timp ce cuvintele mamei îmi răsună în cap. Aș fi putut fi omorâtă, strivită de un cargobot cu destinația Cartagina. Dacă nu mă pot descurca pe un traseu de cincizeci de mile până la Bimini, cum o să traversez eu lungul pasaj dintre insulele Turks și Caicos până la Puerto Rico? Mama are dreptate. Ar trebui să mă întorc acasă.